

Sygn. akt XXIII Gz 1034/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Paweł Kieta

Sędziowie: SO Aneta Łazarska

SO Anna Gałas (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2017 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko PW (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego

na pkt 2. postanowienia Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 16 marca 2016 r. sygn. akt IX GC 1888/12

postanawia:

1. oddalić zażalenie,

2. zasądzić od PW (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. 480 zł (czterysta osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu zażaleniowym.

SSO Anna Gałas SSO Paweł Kieta SSO Aneta Łazarska

Sygn. akt XXIII Gz 1034/16

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 marca 2016 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie w sprawie o zapłatę odrzucił ponowny wniosek pozwanej z dnia 8 lutego 2016 r. o zwolnienie od kosztów sądowych – opłaty od zażalenia (pkt1.), odrzucił zażalenie pozwanej na postanowienie z dnia 25 czerwca 2015 r. na postanowienie z dnia 11 maja 2015 r.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że po prawomocnym oddaleniu wniosku o zwolnienie od kosztów, zarządzeniem z dnia 12 stycznia 2016 r. pozwana została wezwana do uiszczenia opłaty od zażalenia na postanowienie z dnia 11 maja 2015 r. Pozwana złożyła w tym czasie ponowny wniosek o zwolnienie od opłaty od zażalenia, który był oparty na tych samych okolicznościach, co wcześniejsze wnioski. To z kolei zobowiązywało Sąd Rejonowy do odrzucenia takiego wniosku stosownie do art. 107 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w

sprawach cywilnych. Pozwana nie uiściła opłaty w terminie, co skutkowało na podstawie art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. odrzuceniem zażalenia.

Zażalenie na to postanowienie wniosła pozwana i zaskarżyła je w zakresie pkt 2. Zaskarżonemu postanowieniu zarzuciła błędne ustalenia faktyczne, które miały decydujący wpływ na treść postanowienia polegające na stwierdzeniu, że strona pozwana jest w stanie ponieść koszty postępowania, podczas gdy sytuacja finansowa pozwanej spółki nie pozwala na uiszczanie jakichkolwiek kosztów sądowych. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w pkt 2.

W odpowiedzi na zażalenie powód wniósł o jego oddalenie i zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało oddaleniu.

Jako niezasadny należy ocenić zarzut pozwanej spółki, jakoby sąd pierwszej instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych i nie wyjaśnił istotnych okoliczności związanych z brakiem możliwości pozwanej do pokrycia kosztów sądowych. Otóż akta sprawy, w szczególności wnikliwa analiza pism składanych przez pozwaną spółkę oraz dokonywanych czynności procesowych potwierdza słuszność stanowiska Sądu Rejonowego. Pozwana pismem z dnia 17 sierpnia 2015 r. złożyła wniosek o zwolnienie od opłaty od zażalenia na postanowienie z dnia 11 maja 2015 r. o odrzuceniu ponownego wniosku pozwanej z dnia 2 kwietnia 2015 r. o zwolnienie od kosztów sądowych – opłaty od apelacji i odrzuceniu apelacji pozwanej z dnia 22 września 2014 r. od wyroku z dnia 29 lipca 2014 r. Pozwana złożyła w dniu 25 czerwca 2015 r. zażalenie, a następnie po wezwaniu do opłaty od zażalenia w dniu 20 sierpnia 2015 r. wniosek o zwolnienie od opłaty od zażalenia. Postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2015 r. wniosek ten został oddalony. Pozwana wniosła zażalenie na to postanowienie. Po oddaleniu przez Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 10 grudnia 2015 r. zażalenia pozwanej na postanowienie z dnia 27 sierpnia 2015 r. postanowienie to stało się prawomocne. Wobec braku podstaw do zwolnienia pozwanej od opłaty, zarządzeniem z dnia 12 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy wezwał pozwaną do uiszczenia opłaty w kwocie 87 zł od zażalenia na postanowienie z dnia 11 maja 2015 r. w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia zażalenia. Pozwana otrzymała wezwanie w dniu 1 lutego 2015 r. (k. 248) i w określonym terminie opłaty nie uiściła. Powyższe oznacza, że pozwana pomimo upływu terminu nie uzupełniła braków fiskalnych zażalenia.

W istocie pozwana w składanym zażaleniu w ogóle nie podważa tych okoliczności istotnych dla sprawy, wskazuje tylko, że sytuacja finansowa spółki nie pozwala na uiszczanie jakichkolwiek kosztów sądowych. Stanowisko pozwanej jest jednak błędne, ponieważ wprost sprzeciwia się rygorom ustawowym wiążącym zarówno sąd jak i strony. Nadto nie dotyczy istoty sprawy, w której orzekał Sąd Rejonowy, a konkretnie powodów do odrzucenia zażalenia. Kwestią natomiast prawomocnie przesądzoną jest to, że nie został uwzględniony wniosek pozwanej spółki o zwolnienie od kosztów sądowych – opłaty od zażalenia. Pozwana spółka natomiast mogłaby ponownie domagać się zwolnienia od kosztów sądowych ale tylko, gdyby wykazała swoją sytuację majątkową, a także gdyby okoliczności tej sytuacji majątkowej były nowe. Tymczasem pozwana spółka od dwóch lat składa kolejne zażalenia i wnioski o zwolnienie od kosztów bez jakichkolwiek danych czy choćby jednego dokumentu odnośnie tejże sytuacji finansowej spółki, faktycznie wykorzystując instytucje procedury cywilnej mające służyć zapewnieniu praw ubogim, w celu sprzecznym z ich fundamentalnymi założeniami. Stanowi to nadużycie prawa podmiotowego i jako takie nie powinno zasługiwać na aprobatę. W istocie w niniejszej sprawie zachowanie pozwanej spółki uniemożliwia od kilku lat zakończenie sprawy, gdzie wyrok w sądzie pierwszej instancji zapadł prawie trzy lata temu.

Pozwana złożyła lakoniczne zażalenie, w którym nie przedstawia żadnych zarzutów naruszenia konkretnych regulacji prawa procesowego, zaś opisane literalnie zarzuty błędnych ustaleń zdecydowanie nie zasługiwały na uwzględnienie. Nie ma wątpliwości, że pozwanej spółce termin do uiszczenia opłaty od zażalenia upłynął w dniu 8 lutego 2016 r. i pozwana do tego czasu opłaty od zażalenia nie uiściła. Takie zaniechanie musiało skutkować odrzuceniem zażalenia.

W tej sytuacji, Sąd Rejonowy zasadnie orzekł o odrzuceniu zażalenia. Podstawę do wydania tego orzeczenia stanowiły przepisy zawarte w art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy stwierdza, że zażalenie pozwanej jest bezzasadne i na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. zażalenie to oddalił.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono zgodnie z jego wynikiem na podstawie art. 98 k.p.c. oraz art. 108 zd.1 § 1 k.p.c. zasądzając od pozwanej na rzecz powoda koszty stanowiące minimalne wynagrodzenie pełnomocnika w postępowaniu zażaleniowym na podstawie § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Anna Gałas SSO Paweł Kieta SSO Aneta Łazarska